

Список літератури: 1. Закон України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.93 р. // ВВР України. – 1994. – № 13. 2. Штефан О.О. Плагіат: поняття, ознаки, відповідальність, С. 1. 3. Йосип Богдан Плагіат як явище наукового буття // Юридичний вісник України. – 28 червня – 4 липня 2008 року. – № 26, С. 12. 4. Липчик Д. Авторское право и смежные права / Пер. с фр.; предисловие М. Федотова. — М.: Ладомир; Издательство ЮНЕСКО, 2002. – С. 484.

*Семко М.О.
м. Харків, Україна*

УКРАЇНО-РОСІЙСЬКІ ВІДНОСИНИ

Історія української-російських відносин досить давня і суперечлива. Починаючи від виникнення Київської Русі по даний час український та російський народи живуть по сусідству, економічно- та культурно співпрацюють, конкурують та інколи не знаходять спільну мову.

Для народів наших країн характерні традиційно дружні, теплі, практично родинні стосунки. Це дуже благодатне підґрунтя, на якому зусиллями керівництва наших країн, простих росіян та українців ми будемо нову систему міждержавних відносин. Засновується вона на засадах рівноправності, добросусідства, взаємовигідного співробітництва. Зрештою, все це і є складові стратегічного партнерства для майже 200 мільйонів людей, які живуть на величезному просторі, від Карпат до Тихого океану [2].

До основних об'єктивних чинників, що ускладнюють рівноправне співробітництво України з Росією, слід віднести такі. З боку України: незавершеність формування національної держави, надмірна, незбалансована інтеграція національного господарства у нересторформований простір СНД, одностороння залежність від її джерел енергопостачання та окремих видів сировини; недостатня розвиненість почуття національної приналежності й патріотизму серед значної частини населення України, наявність комплексу меншовартості.

Проте найбільшою перешкодою на шляху становлення рівноправних міждержавних взаємин є позиція самої Росії. Найголовніше полягає в тому, що серед населення Росії склалося і панує уявлення про Україну як органічну частину Росії, слов'янська спорідненість обох народів сприяє посиленню таких уявлень [1].

Ще один важливий чинник – внутрішня нестабільність в Росії, пов'язана з прагненням різних політичних еліт та угруповань прийти до влади, а окремих автономій – домогтися більшої самостійності або й незалежності. Занепокоєна збереженням власної цілісності Росія дещо послабила реінтеграційну політику стосовно колишніх союзних республік. Однак за умов зміцнення російської державності, стабілізації її внутрішнього становища, а зараз це почало відчуватися, пострадянські країни не гарантовані від виявів імперського домінування [4].

Візьмемо, наприклад, таку хворобливу для нас проблему як визначення статусу російської мови в Україні [3]. Згідно з позицією деяких російських політиків та експертів, ситуація видається катастрофічною завдяки політиці «видавлювання» усієї російськомовної культури з українського публічного соціального простору. Якщо ж удалися до висновків деяких українських ідеологів, то катастрофа виникає через діаметрально протилежні причини через хибну політику дискримінації української мови. Причиною таких розходжень думок є різна політична орієнтація України, якщо східноукраїнські діячі мають здебільшого проросійські настрої, то західноукраїнські проєвропейські орієнтації. Це теж одна з проблем українсько-російських відносин. Ці та інші проблеми в ук-

раїнсько-російських відносинах виникли не зараз і для того щоб їх краще зрозуміти ми маємо зупинитися на історії їх виникнення.

Великої шкоди українсько-російським відносинам завдав період 90-тих років, коли у стосунках не було рівноправності. Період характеризувався нав'язуванням Росії своєї волі Україні, це завдало великої шкоди останній, зокрема, уповільнило інтеграцію до Європейської спільноти, загальмувало розвиток в економічній сфері, зробило Україну ще більше залежною від Росії [5].

Створення незалежної держави України не тільки примусило росіян переосмислити характер їх власної політичної і етнічної приналежності, але і визначило велику геополітичну невдачу Росії. Це означало втрату потенційно багатой індустріальної і сільськогосподарської економіки і мільйони чоловік, етнічно і релігійно найбільш тісно пов'язаних з росіянами, які здатні були перетворити Росію в дійсно велику і впевнену в собі державу. Незалежність України також позбавила Росії її домінуючого положення на Чорному морі. Росіяни дуже болісно переживають цю втрату, саме це і є великою проблемою в українсько-російських відносинах.

Сьогодні Україна для Росії є стратегічним партнером в СНД і на міжнародній арені. Для народів наших країн характерні традиційно дружні, теплі, практично родинні стосунки. Це дуже благодатне підґрунтя, на якому зусиллями керівництва наших країн, простих росіян та українців ми будуємо нову систему міждержавних відносин. Засновується вона на засадах рівноправності, добросусідства, взаємовигідного співробітництва. Зрештою, все це і є складові стратегічного партнерства для майже 200 мільйонів людей, які живуть на величезному просторі, від Карпат до Тихого океану [6].

На сьогодні від цих відносин залежить і економічна, і політична, і соціальна сфери, в кожній з яких склалися свої проблеми. На сьогодні це дуже актуальна тема, тому що саме в останні роки обидві держави стали розуміти важливість цих стосунків. Підтвердженням тому став 2002 рік України у Росії та 2003 рік Росії в Україні [8].

Сучасний етап українсько-російських відносин має стати базисом для їх подальшого розвитку та визначення перспектив. Базові правові та політичні проблеми у наших міждержавних відносинах у цілому вирішені. Набув чинності Договір про дружбу, співпрацю і партнерство між Україною та Російською Федерацією та угоди щодо Чорноморського флоту, які заклали міцний правовий фундамент у відносинах між двома державами і відіграють значну стабілізуючу роль на Європейському континенті [7]. Завершився етап невизначеності та взаємних претензій, який ґрунтувався на історичних образах, емоціях, кон'юнктурних мотивах, що часом призводили до загострення відносин. Договір відкриває простір для рівноправної співпраці двох країн, дозволяє на принципово новій основі підходити до вирішення проблем, що виникають.

Визначаючи майбутнє українсько-російських відносин, слід зауважити, що Україні слід співпрацювати з Росією за принципом: «У нас не має друзів, у нас не має ворогів у нас є власні інтереси». Тобто Україні слід уникнути різних «братерських» стосунків з Росією і на перший план висунути власні інтереси, це послужить шляхом до розв'язання проблеми рівноправності та багатьох інших політичних і економічних проблем, бо на державному рівні не може бути людських емоційних почуттів, тобто Україна і Росія можуть бути лише партнерами та добрими сусідами [2].

Список літератури: 1. Гринів О. Україна і Росія: партнерство чи протистояння? – Львів: Інститут народознавства НАН України. – 1997. – 348 с. 2. Демчук Р. Євген Марчук: Нормалізація наших відносин з Росією буде сприяти інтеграції України в європейські структури // День. – 2000. – № 207. 3. Жангожа Р. Україна і Росія на пострадянсь-

кому просторі. Інтереси спільні і специфічні // Віче. – 1998. – № 7 (76). – С. 16–29. 4. Кудряченко А. Українсько-російські відносини: шлях до рівноправного співробітництва // Нова політика. – 1998. – № 1. – С. 12–17. 5. Пирожков С. Деякі проблеми українсько-російських відносин в контексті великого договору // Сучасність. – 1999. – № 9. – С. 128–135. 6. Пронін С. Перспективи соціально-економічного розвитку й господарської інтеграції Росії та України // Політична думка. – 1999. – № 3. – С. 19–23. 7. Послання президента України до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України в 2001 році / ред. Гальчинський А.С. – Київ. – 2002. – С. 122–140. 8. Шерр Д. Коли ж росіяни усвідомлять реальність незалежності України? // Політика і час. – 1998. – № 6. – С. 17–20.

*Ткачев М.М.
м. Харків, Україна*

ДОСЛІДЖЕННЯ МЕТОДІВ ВИЗНАЧЕННЯ ЗБИТКІВ ВІД КОНТРАФАКТНОЇ ПРОДУКЦІЇ В УКРАЇНІ ТА РОСІЇ

Вступ: Проблема контрафакту в сучасному світі широко документована і є загально визнаним фактом урядовими та неурядовими організаціями. Крадіжка інтелектуальної власності, в тому числі запатентованих технологій, торгових марок та авторських прав, є серйозною проблемою на світовому торговому ринку. Фальсифікація товарів, що надходять на внутрішній ринок, супроводжується тінізацією економічних зв'язків і не тільки представляє небезпеку для економічних перспектив розвитку регіонів і країни в цілому, але і супроводжується загрозою життю та здоров'ю споживачів підробленої продукції. Основним фактором для масштабних фальсифікацій у вітчизняній економіці є наявність в її структурі величезного тіншового сектора, який за обсягами виробництва цілком заслуговує назви паралельної економіки. При цьому межі між легальною і тіншовою економікою розмиті, а найчастіше їх практично не існує. За даними Держспоживстандарту, світовий обіг підроблених товарів становить 500 мільярдів доларів. В Україні і Росії близько 90% всієї продукції, що продається в країнах – підроблена.

Постановка завдання: Цілю статті являється дослідження та аналіз методів визначення збитків правласників товарних знаків від контрафакції продукції.

Методологія: Теоретико-методологічною основою дослідження, результати якого представлені в даній статті, послужили труди вітчизняних та зарубіжних вчених, присвячених проблемі захисту прав інтелектуальної власності та дослідженню контрафактної продукції. Крім того, дослідження базуються на вивченні та аналізу законодавчих актів України та Росії.

Результати дослідження: Поширення контрафактної, фальсифікованої і недоброякісної продукції завдає серйозного економічного збитку державам – членам Співдружності Незалежних Держав і є серйозною проблемою для України. Низька собівартість підроблених товарів дозволяє їхнім виробникам і постачальникам отримувати колосальні прибутки. Як наслідок, мають місце ненадходження значних сум податкових платежів у національні бюджети. За оцінками експертів, щорічно у світі продається контрафактної продукції на \$ 670 млрд. в Російській Федерації – близько 3 млрд. доларів США, в Україні – 1,5 млрд. доларів.

Збитки від контрафактної та фальсифікованої продукції, можна розділити на кілька груп:

- отримання збитків економіці держави у вигляді не надходження податкових та інших платежів у бюджети держави і державні позабюджетні фонди;